

SZELLEM
TITKA

JOSEPH
DELANEY

Joseph Delaney
A Szellem titka

Joseph Delaney

A Szellem titka

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

Marie-nek

Valami titok lappang
a Tartomány legmagasabb csúcsa körül.
Azt beszélik, egyszer nagy vihar
kerekedett, és egy férfi meghalt.
Éppen valami gonosz lelket próbált
megkötni, ami az egész világot rémületben
tartotta. Aztán megint jég jött,
és mire visszahúzódott, megváltozott
a hegyek alakja, és megváltozott
a völgyekben fekvő városok neve is.
És mostanra a Tartománynak
ezen a legmagasabb csúcsán
semmi jel nem utal már arra,
mi is történt itt valamikor.
De a kő neve fennmaradt.
Úgy nevezik, hogy

GYÁMKŐ, azaz WARDSTONE.

FEJEZET 1 VÁRATLAN LÁTOGATÓ

Egy hideg, sötét novemberi estén a konyhában ültünk Alice-szel a tűz mellett mesterem, a Szellem társaságában. Az idő egyre hidegebbre fordult, és tudtam, hogy a Szellem bármikor úgy dönthet, hogy itt az ideje elindulni a kopár Anglezarke-mocsárvidéken álló „téli szállásra”.

Nem vágyakoztam oda. Csak tavasz óta voltam a Szellem tanítványa, és még sosem jártam a téli lakban, de nem is voltam igazán kíváncsi rá. Chipendenben meleg volt, és kényelemben éltem; legszívesebben itt töltöttem volna a telet.

Ahogy felpillantottam a latin igeragozásból, Alice elkapta a pillantásomat. A tűzhely mellett ült egy kis széken, arca a tűz vöröslő fényében fürdött. Mosolygott, én visszamosolyogtam. Alice volt a másik ok, amiért nem akartam elhagyni Chipendent. Ő állt a legközelebb ahhoz, hogy barátomnak tekintsem, és az elmúlt pár hónapban számos alkalommal megmentette az életemet. Nagyon örültem, hogy itt lakik velünk. Elviselhetőbbé tette a szellemek életére jellemző magányt. Ám mesterem négy szemközt elárulta, hogy Alice-től nemsokára megválnak. Nem bízott meg a lányban igazán, mert boszorkányok családjából származott. Ráadásul meg volt róla győződve, hogy elvonja a figyelmemet a tanulástól, ezért

döntött úgy, hogy mikor elmegyünk Anglezarkéba, Alice nem jöhet velünk. Szegény lány ezt még nem tudta, nekem meg nem volt szívem elárulni, élvezni akartam az együtt töltött utolsó esték egyikét Chipendenben.

Csakhogy, mint később kiderült, ez volt a legutolsó közös esténk az évben. Alice leült a tűz fényéhez olvasni. A Szellem éppen elbóbiskolt a székében, amikor jelzőharang vetett véget a békés hangulatnak. A kellemetlen hangra összeszorult a szívem, mert csak egy dolgot jelenthetett: munka van.

Senki nem jöhetett föl a Szellem házáig, darabokra tépte volna a kertet védelmező házi kobold. Így aztán a sötétedés és a hideg szél ellenére le kellett ballagnom a fűzfák alatt álló haranghoz megnézni, ki kér segítséget.

Jól éreztem magam a kellemes melegben, teli hassal. A Szellem megérezte, hogy vonakodva indulok. Megcsóválta a fejét, mintha csalódott volna bennem, és zöld szeme dühösen villant.

– Igyekezz lefelé, fiam! – mordult rám. – Komisz éjszakánk van, és akárki is az, biztosan nem akar ott sokáig várakozni.

Így aztán felálltam, és vettem a kabátomat. Alice együtt érző kis mosolyt küldött felém. Megsajnál, de azt is láttam, hogy örül, amiért itt ülhet a kezét melengetve, míg nekem ki kell mennem a metsző szélbe.

Gondosan becsuktam magam mögött az ajtót, a bal kezembe fogtam a viharlámpát, átvágtam a nyugati kerten, lementem a hegyről, miközben a szél mindent megtett annak érdekében, hogy letépje a hátamról a köpenyt. Végre megérkeztem a fűzfákhoz, ahol két ösvény keresztezte egymást. A lámpám fura árnyékokat vetett a sötétben, a fatörzsek és az ágak vétagokként csavarodtak, karmokká és manófejékké váltak. Fejem fölött táncoltak és csapkodtak az ágak, a szél pedig úgy fütyült és szűkölt, mint a közelgő halál hírnöke, a sikítószellem.

De ezek a dolgok nem zavartak. Jártam már sötétben is ezen a helyen, és a Szellemmel tett utazásaim során olyasmiket tapasztaltam, amiktől égne állt a hajam. Így egy pár árnyék igazán nem zavart. Arra számítottam, hogy nálam sokkal idegesebb emberrel fogok találkozni. Valószínűleg egy kísértet üldözte gazda küldte fel a fiát segítségért, aki már attól berezelt, hogy fél mérföldnyire megközelítette a Szellem házát.

Csakhogy nem egy fiú várt a fűzfáknál. Megtorpantam a meglepetéstől. A harangkötélnél egy sötét köpenyes, csuklyás alak állt, bal kezében bottal. Szellem, akár a mesterem.

A férfi nem mozdult, úgyhogy én mentem közelebb hozzá, majd pár lépésre tőle megálltam. Széles vállú ember volt, kicsit magasabb Mr. Gregorynál. Megszólalt, még mielőtt bemutatkozhattam volna.

– Semmi kétség, ő benn melegszik a tűznél, míg te itt fagyoskodsz a hidegben – mondta az idegen gúnyos hangon. – Minden a régi!

– Maga Mr. Arkwright? – kérdeztem. – Tom Ward vagyok, Mr. Gregory tanítványa.

Ésszerűnek tűnt a következtetés. Mesterem, John Gregory az egyetlen Szellem, akivel találkoztam, de tudtam, hogy a környéken élnek még mások is, legközelebb Bill Arkwright, aki Caster mellett folytatja a mesterségét, és a Tartomány északi határvidékén tevékenykedik. Nagyon valószínű volt, hogy ő az, de el sem tudtam képzelni, miért jöhetett ide.

Az idegen hátrahúzta a csuklyát az arcából. A mozdulat felfedte őszes fekete szakállát és ritkuló, a homlokán őszülő, gondozatlan haját. A szája mosolyra állt, ám a tekintete hideg és szigorú maradt.

– Hogy ki vagyok, nem a te dolgod, fiú. Viszont a mestered elég jól ismer.

Ezzel a köpenye zsebébe nyúlt, elővett egy borítékot, és ideadta. Megfordítottam, és gyorsan megvizsgáltam. Viaszpecséttel zárták le, és John Gregorynak címezték.

– Na, indulj útnak, fiú! Add át neki a levelet, és figyelmeztess, hogy nemsokára találkozunk. Várom Anglezarkében.

Tettem, amit mondott. Beraktam a levelet a nadrágzsebembe, és kifejezetten örültem, hogy mehetek, mert nem éreztem magam biztonságban a jelenlétében. Ennek ellenére pár lépés után kíváncsian visszafordultam. Megdöbbenésemre sehol se láttam. Csak villanásnyi ideje volt, de már el is tűnt a fák között.

Csodálkoztam, de igyekeztem a házba, mert már nagyon untam a hideg, harapós szelet. Kíváncsi voltam, mi lehet a levélben. Fenyegést éreztem az idegen hangjában, és abból, amit mondott, nem tűnt kellemesnek a beígért találkozás.

Elmentem a pad mellett, ahol a Szellem szokott tanítani, ha elég meleg az idő, aztán elértem a nyugati kert első fáit, de akkor olyasmit hallottam, amitől elakadt a lélegzetem.

Fültépő, dühös kiáltás süvített a fák alatti sötétből. A vad és riasztó hangtól földbe gyökerezett a lábam. A lüktető morgás mérföldekre elhatolt. Megismertem, hallottam már azelőtt. A Szellem kertet védelmező házi koboldja morgott. Vajon mitől lett ilyen ingerült? Követett valaki?

Megfordultam, felemeltem a lámpát, és aggodalmasan tekingettem a sötétbe. Talán az idegen az! Nem láttam semmit, úgyhogy hegyeztem a fülemet, és a legkisebb pissenésre is ügyeltem. De csak a szél zúgását és a tanyasi kutyák távoli ugatását hallottam a fák közül. Végül, mikor meggyőződtem róla, hogy senki sincs a nyomomban, folytattam az utamat.

Ám alig tettem még egy lépést, mikor újból felharsant a dühös üvöltés, ezúttal sokkal közelebből. A hátamon felállt a szőr, és most még jobban féltem, mert éreztem, hogy a kobold dühe

egyenesen felém irányul. De vajon miért dühös rám? Semmi rosszát nem tettem.

Teljesen mozdulatlaná dermedtem, egyetlen lépést sem merem tenni, mert attól féltem, a legkisebb mozdulat is támadásra ingerli. Hideg volt az éjszaka, mégis kiütött a verejték a homlokomon. Tudtam, hogy veszélyben vagyok.

– Csak én vagyok az, Tom! – kiáltottam a fák közé. – Nincs mitől félni. Egy levelet hozok a mesternek...

Válaszul morgás érkezett, de ezúttal kevésbé fenyegető és távolabbi, úgyhogy pár tétova lépés után belegyorsítottam. Mikor a házhoz értem, a Szellem a hátsó ajtóban állt, kezében a botja. Hallotta a koboldot, és kijött megnézni, mi történt.

– Jól vagy, fiam?

– Igen – kiáltottam vissza. – Csak a kobold valamiért dühbe gurult, de mostanra már megnyugodott. Fogalmam sincs, mi lelte.

A Szellem egy biccentéssel visszament a házba, a botot az ajtó mögé támasztotta.

Mire utánamentem a konyhába, már a tűzhöz fordult, és a lábait melengette. Kihúztam a borítékot a zsebemből.

– Egy szellemnek öltözött idegen várt lent – nyújtottam felé a levelet. – Nem mondta meg a nevét, csak megkért, hogy adjam át ezt...

Mesterem egy lépést tett előre, és kikapta a levelet a kezemből. Az asztalra állított gyertya lobogni kezdett, a tűz összeesett a tűzhelyen, és hirtelen hideg árasztotta el a konyhát. Ez mind azt jelzi, hogy a kobold dühös valami miatt. Alice riadtan nézett, és majdnem leesett a székről. A Szellem tágra nyílt szemmel nyitotta ki a borítékot, és hozzáfogott az olvasáshoz. Mikor befejezte, összevont szemöldöke elárulta, hogy dühös. Morgott valamit az orra alatt, és a levelet a tűzbe hajította. A levél lángra kapott, öszszepöndörödött és megfeketedett, mielőtt a tűzhely hátsó részére

esett volna. Meglepetten bámultam a mesteremre. Szinte reszketett a haragtól.

– Holnap kora reggel indulunk Anglezarkéba, még mielőtt rosszabbra fordul az idő – vetette oda, és egyenesen Alice-re szegezte a tekintetét. – Te csak egy darabig jössz velünk, te lány. Adlingtonban maradsz.

– Adlingtonban? – kérdeztem. – Ugye, most ott lakik Andrew bátyja?

– Igen, fiam, de a lány nem nála fog lakni. Az egyik gazda a feleségével a falu szélén lakik, és tartozik nekem pár szívességgel. Sok fiuk született, de sajnos csupán egy maradt életben. Aztán súlyosbította a tragédiájukat, hogy egyetlen lányuk is vízbe fulladt. A fiú legtöbbször messzire jár dolgozni, az anyja egészsége kezd megroppanni, elkelné neki a segítség. Ott lesz az új otthonod.

Alice tágra nyílt szemmel, csodálkozva nézett a Szellemre.

– Az én új otthonom? Ez nem igazság! – kiáltotta. – Miért nem maradhatok magukkal? Nem tettem meg mindent, amit mondott?

Alice ősz óta, mióta a Szellem megengedte hogy együtt éljen velünk Chipendenben, egyetlen rossz lépést sem tett. Koszt és kvártély fejében szorgalmasan másolta a Szellem könyvtárának könyveit, és sok mindent elmesélt, amire nagynénje, a boszorkány Csontos Lizzie megtanította. Én meg leírtam ezeket, így gyarapítva a boszorkányok mesterségéről való tudományomat.

– Igen, lányom, megtetted, amit kértem, nem lehet panaszom rád – válaszolta a Szellem. – Nem ez a baj. Hanem, hogy szelleminasnak lenni kemény munka, és Tomnak legkevésbé arra van szüksége, hogy egy ilyen lány, mint te, elvonja a figyelmét. Egy szellem életében nincs helye asszonynak. Tulajdonképpen ez az egyetlen közös bennünk a papokkal.

– Na, de hogy jött ez ilyen hirtelen? Segítettem Tomnak, nem vontam el a figyelmét – tiltakozott Alice. – Nem is dolgozhattam volna keményebben. Vagy valaki mást állít a levélben? – ágált dühösen a tűzhely felé biccentve, ahova a megégett levél esett.

– Hogy mi? – emelte föl csodálkozva a szemöldökét a Szellem, de aztán hamar rájött, mire céloz a lány. – Nem, természetesen nem. Ez az én magánlevelezésem, semmi köze hozzád. Egyébként határozottam – mondta, és szigorú pillantást vetett rá. – És a döntésem nem képezi vita tárgyát. Ez legalább olyan jó lehetőség, mint a többi arra, hogy megtaláld a helyedet ebben a világban, te lány. Mellesleg ez az utolsó esélyed.

Alice erre egyetlen szó vagy pillantás nélkül hátat fordított nekem, és felrobogott a lépcsőn. Felpattantam, hogy utánamenjek, és kicsit megvizsgáljam, de a Szellem megállított.

– Te itt maradsz, fiam! Beszelnünk kell, mielőtt felmész, úgyhogy ülj csak vissza.

Tettem, amit mondott, és letelepedtem a tűz mellé.

– Semmi olyat nem tudsz mondani, ami megváltoztathatná a döntésemet. Fogadd el, és minden sokkal könnyebb lesz! – tanácsolta a Szellem.

– Lehet – mondtam. – Viszont máshogyan is meg lehetett volna mondani neki, kedvesebben tudtára adni.

– Van más gondom is, nem foglalkozhatok egy lány érzékenysévével – felelte a Szellem.

Amikor ilyen volt, nem lehetett vele vitatkozni, úgyhogy nem koptattam tovább a számat. De nem örültem, hogy semmit nem tehettem Alice érdekében. Tudtam, hogy a mesterem már hetekkel ezelőtt döntött, és ezen nem lehetett változtatni. Egyébként fogalmam sem volt, miért kell Anglezarkéba mennünk, és hogy miért indulunk ilyen hirtelen. Talán az idegennel függ össze a

Joseph Delancy

dolog? Vajon mit írhatott abban a levélben? A kobold is furcsán viselkedett. Lehet, hogy azért, mert nálam volt a levél?

– Az idegen azt mondta, hogy majd találkozunk Anglezarkéban – bukkott ki belőlem. – Nem tűnt túl barátságosnak. Ki ő?

A Szellem metsző pillantást vetett rám. Egy pillanatilag azt hittem, nem is fog válaszolni. Aztán megcsóválta a fejét, és morgott valamit az orra alatt, mielőtt megszólalt.

– Morgan a neve. Valaha a tanítványom volt. Pontosabban próbált lenni, de sikertelenül, bár majdnem három évig tanult nálam. Mint tudod, nem mindegyik tanítvány megy át a vizsgán. Egyszerűen nem volt alkalmas erre a munkára, és most duzzog, ennyi az egész. Nem valószínű, hogy odafent látni fogod, de ha mégis, hát tartsd távol magad tőle. Csak bajt hoz rád, fiam. Most pedig irány aludni! Ahogy mondtam, holnap korán indulunk.

– Miért kell télre Anglezarkéba mennünk? – kérdeztem. – Nem maradhatnánk itt? Nem lenne kényelmesebb ebben a házban?

Persze fölöslegesen érdeklődtem.

– Eleget kérdeztél mára – mordult rám ingerülten a Szellem. – Csak annyit mondhatok, nem mindig azért teszünk meg dolgokat, mert olyan nagy kedvünk van hozzá. És ha kényelemre vágysz, akkor rossz mesterséget választottál. Megszoksz vagy megszöksz! Te döntesz. De azt tudd, hogy az odafent lakó népek csak ránk számíthatnak, különösen most, amikor gyülekezni kezd a sötétség. Azért megyünk, mert szükség van ránk. Most pedig alvás! Egy szót sem akarok többet hallani!

Nem ezt a választ vártam, de bármit tesz a Szellem, annak jó oka van. Én pedig csak egy tanítvány vagyok, akinek még sokat kell tanulnia. Így aztán engedelmesen álomra hajtottam a fejem.

FEJEZET
2
BÚCSÚ CHIPENDENTŐL

Alice a lépcsőn üldögélt a szobája előtt, és rám várakozott.
– Nem akarok innen elmenni, Tom – mondta, és felállt.
– Itt boldog voltam. És ez a ház télen is jó lenne. A vén Gregory egyáltalán nem bánik tisztességesen velem!

– Sajnálom, Alice, én is így gondolom, de láthatóan megmaka-
csolta magát. Nem tehetek semmit.

Láttam, hogy sír, de nem jutott eszembe semmi, amivel megvi-
gasztalhattam volna. Hirtelen megragadta a bal kezemet, és kemé-
nyen megszorította.

– Miért kell neki mindig ilyennek lennie? – fakadt ki. – Miért
utálja annyira a nőket meg a lányokat?

– Azt hiszem, megbántották a múltban – mondtam halkán.
Az utóbbi időben megtudtam egyet-mást a mesteremről, de eze-
ket megtartottam magamnak. – Figyelj, Alice, elmondok neked
valamit, viszont meg kell ígérned, hogy soha nem mondod el sen-
kinek. Ha a Szellem fülébe jut, azonnal rájön, hogy tőlem tudod.

– Megígérem – suttogta tágra nyílt szemmel.

– Emlékszel, mikor majdnem gödörbe tett téged, miután vissza-
jöttünk Priestownból?

Alice bólintott. A gazdám úgy bánt el a gonosz boszorkányokkal, hogy elevenen gödörbe zárta őket, ahonnan nem tudtak kijönni. Alice-t is be akarta tenni az egyikbe, bár a lány nem szolgált rá igazán a büntetésre.

- Emlékszel, mit mondtam neki? - kérdeztem.

- Nem hallottam jól, Tom. Nagyon megijedtem, és teljes erőmből küzdöttem a vén Gregoryval, de bármit is mondtál, hatott, mert meggondolta magát. Örökre hálás leszek neked ezért.

- Csak arra emlékeztettem, hogy Meget nem tette a gödörbe, úgyhogy veled se tegye.

- Meget? - kérdezett közbe Alice. - Az meg kicsoda? Még soha nem hallottam róla...

- Boszorkány. A Szellem egyik naplójában olvastam róla. Fia-tal korában beleszeretett. Azt hiszem, összetörte a szívét. Sőt mi több, valahol ott él fent Anglezarkében.

- Milyen Meg?

- Meg Skelton...

- Nem! Az nem lehet. Meg Skelton idegenből érkezett. Évekkel ezelőtt hazatért. Ezt mindenki tudja. Lámiaboszorkány volt, és az övéi között akart élni.

A Szellem könyvtárában olvasott könyvből sokat tudtam a lámiákról. Legtöbbjük Görögországból érkezett, ahonnan az anyám is származik. A vadon élő lámiák embervérrel táplálkoznak.

- Abban igazad van, hogy nem a Tartományban született, de a Szellem szerint még itt van, és a télen majd találkozom vele. Ahogy én tudom, a Szellem házában élhet...

- Ne légy ostoba, Tom. Ebben semmi hihető sincs. Miféle épeszű nő élne vele?

- Nem olyan rossz ő, Alice - korholtam. - Hetek óta lakunk együtt a házában, és elég jól megvagyunk.

– Hát, ha igaz, hogy Meg fenn él a házában – mondta Alice gonosz mosollyal az arcán –, ne légy meglepve, ha egy gödörbe téve találod.

Visszamosolyogtam.

– Megtudjuk, amint ott leszünk – válaszoltam.

– Nem, Tom. Te tudod meg. Én valahol máshol fogok lakni, emlékszel? De nem lesz olyan rossz, mert Adlington közel van Anglezarkéhoz. Nem nagy séta, úgyhogy eljöhetsz meglátogatni, ugye? Ugye eljössz? Olyan magányos leszek...

Bár nem voltam benne biztos, hogy a Szellem elenged hozzám, azt szerettem volna, ha kicsikét vidámabb. Hirtelen eszembe jutott Andrew.

– Mi van Andrew-val? – kérdeztem. – Ő a Szellem egyetlen, még élő fivére, most ő is Adlingtonban él és dolgozik. Mivel úgyis közel lakunk egymáshoz, a mesterem biztosan meglátogatja majd. Valószínűleg engem is magával visz. Biztos beugrunk a faluba is, és hidd el, megtalálom a módját, hogy találkozhassunk.

Alice erre elmosolyodott, és elengedte a kezemet.

– Jó. Találd meg a módját, Tom! Várni foglak. Ne okozz csalódást! És köszönöm, hogy elmondtad azokat a dolgokat a vén Gregoryról. Szerelmes egy boszorkányba, még ilyet! Ki gondolta volna?

Azzal fogta a gyertyáját, és felszaladt a lépcsőn. Tényleg hiányozni fog, de az, hogy meglátogassam, nehezebbnek tűnik, mint ahogy előadtam. A Szellem biztosan nem lesz elragadtatva az ötlettől. Nem foglalkozik lányokkal, és engem is számtalanszor figyelmeztetett, hogy tartsam távol magam tőlük. Egyelőre eleget meséltem Alice-nek a mesteremről, talán túl sokat is, de azt hiszem, nem csak egyetlen nőt rejt a Szellem múltja. Másokkal is volt dolga, például Emily Burnsszel, aki egyik fivérének volt a jegyese. A fivére már meghalt, de a botrány szétzilálta a családot, és sok

bajt okozott. Emily is valószínűleg valahol Anglezarke környékén él. Minden történetnek két oldala van, és nem ítélem meg a Szellemet mindaddig, míg többet nem tudok a dolgairól; de az biztos, hogy kétszer annyi nőről van szó, mint amennyit a legtöbb tartománybeli férfi a magáénak mondhat az életben. Szóval a Szellem alaposan kiélvezte az élet örömeit.

Bementem a szobámba. Letettem a gyertyát az ágy melletti asztalra. Az asztal lába mellett a falon az előző tanítványok nevei voltak felírva. Néhány sikeresen befejezte a tanulmányait a Szellem mellett: Bill Arkwright neve a baloldali sarokban állt a lista élén. Sokaknak viszont nem sikerült befejezniük, és nem töltötték ki az idejüket. Néhányan pedig meghaltak. Billy Bradley neve a másik sarokban szerepelt. Ő tanult előttem a Szellemtől, de az egyik kobold leharapta az ujjait. Billy a soktól és a vérvesztéségtől életét veszítette.

Aznap este gondosan végigtanulmányoztam a neveket. Amennyire tudtam, mindenki, aki lakott ebben a szobában, felírta a nevét. Én is. Nagyon kis betűkkel írtam a magamét, mert már nem maradt sok hely, de azért ott volt. Amennyire láttam, egy név hiányzott. Gondosan végigtanulmányoztam a falat, hogy megbizonyosodjak, és igazam lett: „Morgan” neve nem szerepelt a falon. Vajon miért? A Szellem azt mondta, hogy a tanítványa volt. Akkor miért nincs itt a neve?

Mi olyan különleges Morgannel kapcsolatban?

Másnap egy gyors reggelit követően összecsomagoltunk, és máris útra készen álltunk. Mielőtt elindultunk, beosontam a konyhába, hogy elbúcsúzzak a Szellem koboldjától.

– Köszönöm az ennivalót, amit főztél nekünk – mondtam hangosan a levegőnek.

Nem voltam benne biztos, hogy a Szellem örül, hogy bementem a konyhába köszönetet mondani: mindig ügyelt rá, hogy ne kerüljünk túlságosan közel a „személyzethez”.

Egyébként tudtam, hogy a koboldnak tetszett a dicséret, mert nemsokára mély dorombolás hallatszott a konyhaasztal alól, még-hozzá olyan hangosan, hogy az edények és a serpenyők csörögni kezdtek. A kobold legtöbbször láthatatlan maradt, csak időnként öltötte föl egy nagy, vörös cirmos macska alakját.

Összeszedtem a bátorságomat, és megszólaltam. Nem voltam benne biztos, hogy a kobold válaszol a mondandómra.

– Sajnálom, hogy felzaklaltalak tegnap este – mondtam. – Csak a munkámat végeztem. A levél dühített fel?

Ösztönösen tettem föl a kérdést, mert helyénvalónak éreztem. A kobold nem tudott beszélni, úgyhogy nem is szavakban kaptam meg a választ.

Hirtelen erős fuvallat száguldott át a konyhán, égett szagot éreztem, majd egy darab papír röppent föl a tűzhely rácsáról, és leesett elélem a szőnyegre. Odaléptem, és felvettem. A szélek mentén megperzselődött, és egy kis része le is morzsolódott a kezemben, de tudtam, hogy ennyi maradt Morgan leveléből.

Csak pár szót firkantottak a papírra, és addig néztem, amíg nagyjából ki nem tudtam olvasni, mi lehet:

*Add vissza, ami az enyém, vagy azt is megbánod, hogy megszületted.
Kezdbeted a*

Semmi több, de ennyi is elég volt, hogy tudjam, Morgan fenyegeti a mesteremet. Mi lehet emögött? A Szellem elvett volna valamit Morgantól? Valamit, ami jogszerűen az övé? El sem tudtam képzelni, hogy a Szellem bármit ellopott volna. Egyszerűen nem az a fajta. Értelmetlennek tűnt az egész.

A gondolataimból a bejárati ajtónál várakozó Szellem kiáltása zavart fel.

– Gyere már, fiam! Mit csinálsz? Ne piszmojgi! Nem érünk rá egész nap!

Összecsavartam a papírt, visszadobtam a rostélyra, azután felkaptam a botomat, és az ajtóhoz szaladtam. Alice már kint várt. A Szellem az ajtóban gyanakodva végigmért. A két táskát a lábánál hevert. Nem csomagoltunk sokat. Én vittem az ő holmiját is.

A Szellem nekem is vett egy táskát, bár még nem tudtam sok mindent beletenni. Az anyámtól kapott ezüstlánc volt benne csupán, és apám búcsúajándéka, a taplósdoboz, amivel tüzet gyújthattam, valamint a jegyzetfüzeteim és pár ruha. Néhány zoknimon annyi volt a stoppolás, hogy csaknem újnak néztek ki. A Szellem vett egy jó meleg báránybőr kabátot, ezt viseltem a köpenyem alatt. Saját botom is volt, magam vágtam egy berkenyefáról, mert az hatékony védelmet jelent a legtöbb boszorkánnyal szemben.

A Szellem, bár nem nézte túl jó szemmel Alice-t, tisztességesen felruházta őt is. Kapott egy fekete gyapjúból készült új télikabátot, ami csaknem a bokájáig ért; még csuklyája is volt, hogy védje a fülét.

Úgy tűnt, a hideg nem zavarja a Szellemet, most is csak a köpenyét viselte, mint tavasszal meg nyáron. Az utóbbi hónapokban megrendült az egészsége, de úgy tűnt, hogy felépült, és ugyanolyan erős, mint korábban.

A Szellem bezárta a bejárati ajtót maga mögött, behunyorgott a téli napba, és eszeveszett sebességgel nekiindult. Én felvettem mindkét táskát, és követtem, ahogy tudtam. Alice a sarkamban loholt.

– Egyébként, fiam – szólt hátra a Szellem a válla fölött –, benézünk apád birtokára, miközben délnek tartunk. Tíz guinea-vel tartozik még a taníttatásodért.

Szomorúan hagytam el Chipendent. Megszerettem a házat, a kerteket, és sajnáltam, hogy Alice mostantól nem lakik velünk. De legalább láthatom a szüleimet. Miattuk viszont a szívem kalapált a boldogságtól, és lendületesen lépkedtem a Szellem nyomában. Hazafelé tartottunk!

FEJEZET 3 OTTHON

Miközben délre tartottunk, folyton visszanézegettem a hegyek felé. Oly sokszor másztam meg őket, hogy néhány hegycsúcsra öreg barátként tekintettem, különösen a Szellem nyári házához legközelebb eső Parlick Pike-ra. Utunk második napjának végére a nagy, ismerős hegyek alacsony, lilás vonallá halványultak a horizonton. Nem tudtam eléggé örvendezni az új kabátomnak. Egy kényelmetlen éjszakán már túl voltunk valami fedetlen pajtában fagyoskodva. Bár elállt a szél és gyengécskén süttött a nap, úgy tűnt, óráról órára hidegebb lesz.

Ahogy hazafelé közeledtünk, minden lépéssel egyre izgatottabb lettem. Nagyon vártam a találkozást a családommal. Szerettem volna már beszélni apámmal. Az utolsó látogatásom alkalmával komoly betegségen esett át, kevés esély volt, hogy valaha is teljesen felépül. Még a tél beállta előtt át akarta adni a gazdaságot legidősebb bátyámnak, Jacknek. A Szellem az apám birtokának nevezte, holott valójában már nem volt az.

Hirtelen megpillantottam alattunk a pajtát és az ismerős tanyaházat, füstfelhőt eregető kéményével. A környező földek szabályos foltjai és a csupasz fák barátságatlanul téliesnek látszottak. Alig vártam, hogy megmelegítsem a kezemet a konyhában égő tűznél.

A mesterem megállt az ösvény végénél.

– Nos, fiam, nem hiszem, hogy a bátyád meg a felesége nagyon örvendezne a látogatásunknak. A legtöbb embert zavarja a szellem tevékenysége, úgyhogy kerülni kell a szembesítést vele. Menj le, hozd el a pénzemet! A lány meg én itt várunk rád. Megértem, hogy szeretnél már találkozni a rokonaiddal, de egy óránál többet ne maradj! Míg te a tűz mellett melegszel, mi itt kifagyunk a zokninkból.

Igaza volt; a bátyám és a felesége nem szerette a Szellemmel kapcsolatos dolgokat, már régen értésemre adták, hogy ne vigyem őt a házukba. Így aztán Alice-t és a Szellemet a gazdaság felé vezető ösvénynél hagytam. Mikor kinyitottam a kaput, a kutyák ugatni kezdtek, és Jack előkeveredett a pajta mellől. Nem jöttünk ki valami jól azóta, hogy a Szellem tanítványa lettem, de most úgy látszik, megörült nekem, mert szélesen elvigyorodott.

– Örülök, hogy látlak, Tom – mondta, és karját a vállamra tette.

– Én is, Jack. Hogy van apa? – kérdeztem.

A mosoly ugyanolyan gyorsan olvadt le a bátyám arcáról, amilyen gyorsan megjelent.

– Az az igazság, Tom, hogy semmit nem javult az állapota azóta, hogy utoljára itt jártál. Vannak napok, amikor jobban van, de minden reggel köhög és köpköd, alig kap levegőt. Hallgatni is fáj. Hiába szeretnénk segíteni rajta, nem tudunk mit tenni.

Szomorúan csóváltam a fejemet.

– Szegény apa! Én délnek tartok télire – mondtam neki –, és csak beugrottam a pénzért, amivel apa tartozik a Szellemnak. Bár maradhatnék, de nem tudok. Mesterem az ösvény végén vár. Egy órán belül útnak kell indulnunk.

Alice-ről nem tettem említést. Jack tudta, hogy a lány egy boszorkány unokahúga, és nem nagyon szívelte. Már ezelőtt is sor

került köztük pengeváltásra, úgyhogy nem akartam megismételni az előadást.

A bátyám az ösvény vége felé pillantott, mielőtt tetőtől talpig végigmért.

– Amúgy alaposan kiöltöztél – mondta vigyorogva.

Igaza volt. A táskámat Alice-nél hagytam, de a fekete köpenyem rajtam volt, és kezemben a botommal úgy festettem, mint mestere fiatalabb kiadása.

– Tetszik a kabátom? – húztam félre a köpenyt, hogy jobban lássa.

– Melegnek látszik.

– Mr. Gregory vette nekem. Azt mondta, szükségem lesz rá. Fenn Anglezarkében van a háza, nem messze Adlingtontól. Ott töljtük a telet; arrafelé állítólag kutya hideg van.

– Igen, hideg lesz, arra mérget vehetsz. Ez már csak ilyen. Na, de most jobb, ha visszatérek a munkához – mondta Jack. – Ne várakoztasd meg anyát! Ma elég vidám és jókedvű volt. Biztosan megérezte, hogy jössz.

Ezzel Jack visszament az udvarba, de közben az istálló sarkánál még megállt integetni. Visszaintegettem, aztán megindultam a konyhaajtó felé. Anya valószínűleg tudta, hogy úton vagyok. Meg szokta érezni az ilyesmit. Bába és gyógyító lévén gyakran megsejti, amikor valaki hozzá akar fordulni, hogy segítséget kérjen tőle.

Benyitottam az ajtón. Anya a hintaszékében ült a tűznél. A függönyöket behúzta, mert nem szerette a napfényt. Jöttömre elmosolyodott.

– Jó, hogy látlak, fiam – mondta. – Gyere ide, ölelj meg, aztán meséld el, mi újság!

Odamentem, ő erősen átölelt, aztán odahúzott magához egy széket. Sok minden történt, mióta utoljára láttam az ősszel, de

egy hosszú levélben elmeséltem neki, miféle veszélyekkel néztem szembe mesteremmel együtt a priestowni munkánk utolsó szakaszában.

– Megkaptad a leveletem, anya?

– Igen, Tom, és tényleg sajnálom, hogy nem válaszoltam, csak itt nagyon összejöttek a dolgok, és tudtam, hogy úgymint útnak indulsz dél felé. Mi van most Alice-szel?

– A végén határozottan megjavult, és örült, hogy velünk lakhatott Chipendenben. Csak az a baj, hogy a Szellem még mindig nem bízik benne. A téli házába megyünk, de Alice nélkül, ő egy tanyán marad olyan emberek között, akiket még csak nem is ismer.

– Ez elég keménynek tűnik – válaszolta anyám –, ugyanakkor biztos vagyok benne, hogy Mr. Gregory tudja, miért döntött így. Minden jóra fordul, hidd el! Ami Anglezarkét illeti, vigyázz magadra, fiam! Komor, kietlen mocsárvidék. Felteszem, Alice jobban viseli majd a saját helyzetét.

– Jack mesélt apáról. Olyan nagy a baj, ahogy vártad, anya? – kérdeztem. Mikor utoljára találkoztunk, Jacknek nem mondta el legmélyebb félelmeit, de velem sejtette, hogy apa élete a végéhez közeledik.

– Reménykedtem, hogy kicsit összeszedi magát. Gondos ápolással túléli a telet, ami ugyanolyan pocsék lesz, mint az összes többi, amit a Tartományban megélhettem. Főnt van, alszik. Felviszlek, hogy pár percre láthasd.

– Jack vidámabbnak tűnt – próbáltam oldani a hangulatot. – Talán megbékél azzal, hogy egy szellem van a családjában.

Anya szélesen elmosolyodott.

– Azt jól is teszi, de gyanítom, hogy inkább annak köszönhető, hogy Ellie újból babát vár, és ezúttal fiú lesz, biztos vagyok benne.

Jack mindig fiút szeretett volna, aki majd egy napon megörökölheti a tanyát.

Örültem Jack miatt. Anya soha nem tévedett ezekben a dolgokban. Aztán rádöbentem, hogy milyen csöndes a ház. Már-már túlságosan is csöndes.

– Hol van Ellie? – kérdeztem.

– Bocsáss meg, Tom, de rossz napot választottál a látogatáshoz. Szerdánként a szüleihez jár, és a kis Maryt is magával viszi. Bár láthatnád! Nyolc hónapos léteére már kész nagylány, és olyan gyorsan mászik, hogy szinte azt kívánja az ember, bár hátul is lenne szeme. No, de tudom, a mestered vár rád, s nagyon hideg van odakinn, úgyhogy igyekezzünk, menjünk föl, és nézzük meg apádat!

Apa mélyen aludt, de négy párna támasztotta a hátát, úgyhogy majdnem ült.

– Ebben a helyzetben könnyebben kap levegőt – magyarázta anyja. – Még mindig van egy kis váladék a tüdejében.

Apa hangosan vette a levegőt; szürke volt az arca, és izzadt a homloka. Az az igazság, hogy nagyon betegnek látszott, árnyéka volt hajdani önmagának, amikor fél kézzel eligazgatta a gazdaságot, miközben szerető apaként nevelte hét fiát.

– Tudom, fiam, hogy szeretnél vele egy-két szót váltani, de egész éjszaka nem tudott aludni. Jobb lenne, ha nem ébresztenénk föl, rendben?

– Hát persze, anya – egyeztem bele, bár nagyon elszomorodtam, amiért nem tudtam beszélni vele. Olyan betegnek látszott, lehet, hogy már soha nem beszélgethetünk.

– Eredj, és csókold meg, aztán hagyjuk aludni...

Meglepetten néztem anyámra. Nem emlékszem, mikor csókoltam meg utoljára apámat. Néha vállon veregetett, vagy megszorította a kezem. Ennyi is elég volt.

– Eredj, Tom, csókold meg a homlokát – biztatott anya. – Kívánj neki minden jót! Alszik ugyan, de azért hallja, és ettől majd jobban érzi magát.

Anyára néztem, találkozott a tekintetünk. Az övé szinte szúrt, éreztem az erős akaratát. Így aztán azt tettem, amit kért: odahajoltam az ágyhoz, és könnyedén megcsókoltam apa meleg, nedves homlokát. Furcsa, azonosíthatatlan szag áradt belőle. Virágok szaga. Olyan virágoké, amelyeknek nem tudtam a nevét.

– Mihamarabb gyógyulj meg, apa! – suttogtam halkán. – Tavasszal újból meglátogatlak.

A szám hirtelen kiszáradt, megnyaltam az ajkamat. Éreztem az apám homlokáról rátapadt só ízét. Anya szomorúan mosolygott, és a hálószoba ajtaja felé intett.

Mikor utánamentem, apa köhögni és fulladni kezdett. Aggodalmasan megfordultam, ő pedig abban a pillanatban kinyitotta a szemét, és rám pillantott.

– Tom! Tom! Te vagy az? – kiáltott utánam, és újabb köhögésroham kerítette hatalmába.

Anya odasietett hozzá, és aggodalmasan fölé hajolt, gyöngéden simogatta a homlokát, míg enyhült a köhögés.

– Tom van itt – mondta neki –, kérlek, ne fáraszd ki magad a túl sok beszéddel.

– Keményen dolgozol, fiam? Elégedett veled a mestered? – kérdezte apa gyöngye, rekedtes hangon, mintha valami szorítaná a torkát.

– Igen, apa, egyre jobban megy. Többek közt ezért jöttem haza – válaszoltam, és közelebb léptem az ágyhoz. – A mesterem maga mellett akar tartani, és kéri azt a tíz guinea-t, amivel még tartozol neki a taníttatásomért.

– Ez jó hír, fiam. Nagyon elégedett vagyok veled. Szóval szeretsz Chipendenben lenni?

– Igen, apa – mondtam mosolyogva –, de a telet mesterem anglezarkei mocsárvidéken álló házában töltjük.

Apa hirtelen megriadt.

– Ó, bár ne mennél oda, fiam! – vetett egy pillantást anyámra. – Furcsa történetek keringnek arról a helyről... nem vagyok nyugodt, hogy odamész. A tarkódon is szemed legyen, míg odafönn vagy! Maradj a mestered közelében, és nagyon figyelj mindenre, amit mond!

– Nem lesz baj, apa. Ne aggódj! Egyre többet tudok, nap mint nap tanulok valamit.

– Ebben biztos vagyok, fiam. Be kell vallanom, voltak kétségeim, hogy elfogad-e a Szellem tanítványának, de anyádnak igazra lett. Kemény munka, de valakinek el kell végeznie. Anyád mesélt mindarról, amit eddig véghezvittél. Büszke vagyok, hogy ilyen bátor fiam van. Nincs kedvenc gyerekem. Hét fiam közül mindegyiknek helyén van az esze meg a szíve. Mindannyiótokat szeretlek, és mindegyikőkre büszke vagyok, de az az érzésem, te viszed legtöbbször valamennyiőtök közül.

Csak mosolyogtam, mert nem tudtam, mit mondjak erre. Apa visszamosolygott, aztán lehunyta a szemét. Pillanatokon belül megváltozott légzésének ritmusa, újból álomba merült. Anya az ajtó felé intett, és kimentünk.

Mikor visszaértünk a konyhába, kérdeztem anyát a furcsa szagról.

– Mivel megérezted, nem próbálom titkolni előled, Tom – mondta. – Hetedik fiú hetedik fia lévén pár dolgot örököltél tőlem. Mindketten érzékenyek vagyunk arra, amit úgy neveznek, a „halál közelsége”. Amit éreztél, az a közelgő halál...

Gombóc képződött a torkomban, és könny gyűlt a szemembe. Anya odalépett hozzám, és a karjába zárt.

– Ó, Tom, ne légy szomorú! Ez nem azt jelenti, hogy egy héten, hónapon vagy egy éven belül mindenképpen meghal apád. Az biztos, hogy minél erősebb a szag, annál közelebb a halál. De ha valaki teljesen felépül, eltűnik a szag. Ugyanez történik apáddal is. Bizonyos napokon alig lehet érezni a szagot. Mindent, ami módomban áll, megteszek érte, és még mindig van remény. Egyébként itt van, elmondtam neked, és tanultál valamit.

– Köszönöm, anya – mondtam szomorúan, és menni készültem.

– Ne rohanj el így! – anyám hangja halkán és kedvesen szólt. – Üljl le egy kicsit a tűzhöz! Készíték pár szendvicset az útra.

Azt tettem, amit mondott, ő meg gyorsan felszeletelte a sonkát meg a csirkét, és szendvicseket készített hármunknak.

– Nem felejtettünk el valamit? – kérdezte, mikor átadta a csomagot.

– Mr. Gregory pénzét! – válaszoltam. Teljesen kiment a fejemből.

– Várj meg itt, Tom! – mondta. – Felmegyek a szobámba, és lehozom.

A „szobám” nem a hálószobát jelentette, amit apával közösen használtak. Arra a bezárt szobára vonatkozott a ház legfelső emeletén, ahol a holmiját tartotta. Kisgyermekkorom óta csak egyszer voltam ott, mikor nekem adta az ezürtláncot. Más nem lépett abba a szobába. Még apa sem.

Egy csomó doboz és fiók sorakozott bent, de fogalmam sem volt, mi lehet bennük. Abból, amit anya az imént mondott, tudtam, hogy ott tartja a pénzt. Ezt a tanyát is az ő pénzéből vették. Még a hazájából, Görögországból hozta magával.

Mielőtt elmentem volna, anya átadta a szendvicseket tartalmazó csomagot, és leszámolt tíz guinea-t a markomba. Mikor a szemembe nézett, aggodalom ült a tekintetében.

– Minden jel arra mutat, hogy hosszú, kemény, kegyetlen tél áll előttünk, fiam. A fecskék csaknem egy hónappal korábban költöztek délre, mint rendszeren, és az első fagy akkor köszöntött be, mikor a rózsáim teljes virágzásban álltak. Ilyet még sosem tapasztaltam. Kegyetlen lesz, és nem hiszem, hogy tavasszal ugyanazok leszünk, mint akik most vagyunk. Rosszabb helyen nem is lehetne tölteni ezt az időt, mint fenn Anglezarkében. Apád aggódik miattad, fiam, és én is. Sajnos minden szava igaz. Nem összevissza beszélt. Semmi kétség, növekszik a gonosz hatalma, és fenn az a mocsárvidék különösen bajóslatú hely. Valaha ott imádták a régi isteneket, és télen némelyikük ébredszik álmából. A legrosszabb közöttük Golgoth, akit néhányan a tél urának is mondanak. Maradj szorosan a mestered mellett! Ő az egyetlen igaz barátod. Segítenetek kell egymást!

– És mi lesz Alice-szel?

Anya a fejét csóválta.

– Talán baja esik, talán nem. Tudod, ott fenn a hideg mocsárvidéken az ember közelebb van a gonoszhoz, mint bárhol másutt a Tartományban, úgyhogy az ottani lét újabb próbára teszi majd. Remélem, sikerrel birkózik meg velem, de nem látom a végkimeneteletét. Csak tedd, amit mondtam! Dolgozz együtt a mesterreddel! Egyedül ez számít.

Még egyszer megöleltük egymást, aztán elbúcsúztunk, és újból elindultam az ösvényen.

FEJEZET 4 A TÉLI HÁZ

Minél közelebb kerültünk Anglezarkéhez, annál zordabbra fordult az idő.

Elkezdett esni, és az arcunkba csapott a délkeleti szél, a szürke, alacsony felhő ólomsúllyal nehezedett a fejünkre. Később egyre jobban süvített a szél, és az eső hódarára, majd havas esőre váltott. Lábunk alatt sárrá dagadt a talaj, és csak nagyon lassan tudtunk haladni. Hogy még rosszabb legyen, időnként mohás területre, csalóka, vizenyős, lápos vidékre tévedtünk, és a Szellem minden tudására szükség volt, hogy biztonsággal átjussunk rajta.

A harmadik nap reggelén elállt az eső, oszladoztak a felhők, így aztán közvetlenül előttünk megpillanthattuk a hegyek komor körvonalait.

– Ott van – mutatott a Szellem botjával az égre – az Anglezarkeremocsárvidék. És arra, nagyjából négy mérföldnyire, délre fekszik Blackrod.

Túl messze voltunk, hogy megpillantsuk a falut. Azt gondoltam, látom pár kéménye füstjét, de azok távoli felhők is lehetnek.

– Milyen hely az a Blackrod? – kérdeztem. A mesterem emlegette időnként. Azt hittem, ott szerezzük be a heti ellátmányunkat.

– Nem olyan barátságos hely, mint Chipenden, úgyhogy jobb, ha távol tartjuk magunkat tőle – magyarázta a Szellem.

– Kellemetlen emberek laknak arrafelé, és sokuknak népes rokonsága van. Ott születtem, úgyhogy tudom. Adlington sokkal kellemesebb hely, és már nincs messze ide. Attól egy mérföldnyire, északra hagyunk téged, lányom – intézte szavait Alice-hez. – A Mocsárlátó tanyán, aminek Hurst gazda és felesége a tulajdonosa.

Egy órával később elértünk egy nagy tó mellett álló, magányos tanyaházhoz. Ahogy a Szellem továbbment az épület felé, a kutyák ugatni kezdtek. Nemsokára ott állt az udvaron, és egy öreg gazdával beszélgetett, aki láthatóan nem túlzottan örült neki. Öt perc múlva a gazda felesége is csatlakozott hozzájuk.

– Itt nem fogadnak szívesen, annyi bizonyos – görbült lefelé Alice szája.

– Talán nem lesz annyira rossz – igyekeztem kitalálni valamit vigasztalásul. – Ne feledd, hogy meghalt a lányuk. Néhányan nem tudják magukat túltenni az ilyen tragédián.

Míg várakoztunk, alaposabban megnéztem a tanyát. Nem látzott különösebben virágzó gazdaságnak, és a legtöbb épületre ráfért volna a javítás. Az istálló megdőlt, és úgy tűnt, mintha a következő vihar ledönthetné. Ameddig elláttam, minden pusztulásnak indult. A közeli tavon is elmerengtem. A hatalmas kiterjedésű, szürke vízfelület a távolabbi végén összeért a mocsárral, a közelebbi partján néhány satnya fűzfa állt. Itt fulladt vajon vízbe Hursték lánya? Valahányszor kinéznek az errefelé nyíló ablakok valamelyikén, eszükbe jut, ami történt.

Pár perccel később a Szellem megfordult, intett nekünk, úgyhogy a sáron keresztül bekecmeregtünk az udvarra.

– Ő a tanítványom, Tom – mutatott be a Szellem az öreg gazdának meg a feleségének.

Elmosolyodtam, és üdvözöltem őket. Mindketten biccentettek, de mosolyomat nem viszonozták.

- Ő pedig Alice – folytatta a Szellem. – Dolgos teremtés, úgy-hogy komoly segítséget jelenthet a ház körüli teendőknél. Bánjanak vele határozottan, de kedvesen, és akkor nem lesz vele gond.

Végigmérték tetőtől talpig, de nem szóltak semmit. Ő röviden biccentett feléjük, aztán egy villanásnyi mosoly után hegyes cipőjére meredt. Láttam, hogy boldogtalan. Nem hibáztattam érte. Nem kezdődött túl biztatóan a dolog. Mindkét öreg elkeseredettnek és tehetetlennek tűnt, láthatóan megtépázta őket az élet. Hurst gazda arcát és homlokát mély ráncok redőzték, innen tudtam, hogy gyakrabban kesereg, mint mosolyog.

- Látták mostanában Morgant? – kérdezte a Szellem.

A „Morgan” név hirtelen említésére rögtön felpillantottam, és láttam, hogy Hurst gazda bal szemhéja megremeg és rángatózni kezd. Idegesnek látszott. Talán félt is. Vajon ugyanarról a Morganról van szó, aki átadta nekem a Szellemnek szóló levelet?

- Egyáltalán nem – válaszolta morcosan Hurst gazda anélkül, hogy a Szellem szemébe nézett volna. – Néha hazajön éjszakára, aztán elmegy, ha úgy tartja kedve. De mostanában nem járt erre.

- Mikor volt itt utoljára?

- Két hete. Talán régebben...

- Nos, ha újra felbukkan, mondják meg neki, hogy szeretnék vele egy-két szót váltani. Jöjjön el a házhoz!

- Igenis, megmondom neki.

- De ne felejtse el! Mi pedig megyünk az utunkra.

A Szellem sarkon fordult és elindult, én meg fogtam a botomat meg a két táskát, és követtem. Alice utánam futott, és elkapta a karomat, hogy megállítson.

- Ne feledd, mit ígértél – suttogta a bal fülembe. – Látogass meg! És ne halaszd egy hétnél tovább! Számítok rád.

- Eljövök és meglátogatlak, ne aggódj – mosolyogtam rá biztatóan.

Ezzel visszament Hurstékhez, én meg néztem, ahogy mindhárman bementek a házba. Tényleg szomorú voltam Alice miatt, de nem tehettem semmit az érdekében.

Amikor magunk mögött hagytuk a Mocsárlátó tanyát, megosztottam a Szellemmel az aggodalmaimat.

– Nem nagyon örültek, hogy be kell fogadniuk Alice-t – jegyeztem meg, és vártam, hogy a Szellem majd ellentmond nekem. De meglepetésemre egyetértett azzal, amit mondtam.

– Igaz. Nem voltak túl boldogok. De nem nagyon állt módjukban tiltakozni. Tudod, Hursték jó csomó pénzzel tartoznak nekem. Kétszer szabadítottam meg őket holmi bajkeverő koboldoktól. És még egy fillért sem kaptam a munkámért. Hajlandó voltam elengedni a tartozásukat, ha befogadják Alice-t.

Alig hittem a fülemnek.

– Ez egyáltalán nem tisztességes Alice-szel szemben! – tört ki belőlem. – Lehet, hogy rosszul bánnak majd veled.

– A lány képes vigyázni magára, ezt te is jól tudod – felelté baljós mosollyal. – Azonkívül te úgysem bírsz távol maradni tőle, és időről időre meglátogatod majd, hogy megbizonyosodj, minden rendben van-e.

Mikor tiltakozni készülvén kinyitottam a számat, a Szellem vigyora még szélesebb lett, úgy festett, mint egy éhes farkas, aki épp arra készül, hogy leharapja az áldozata fejét.

– Igazam van? – kérdezte.

Bólintottam.

– Én is így gondoltam, fiam. Mostanra már egész jól kiismerlek. Úgyhogy ne aggodalmaskodj túlságosan a lány miatt! Inkább magad miatt fájjon a fejed! Valószínűleg kemény tél elé nézünk. Olyan elé, amely mindkettőnk erejét próbára teszi majd. Anglezarke nem való gyengéknek és nyúl szívűeknek.

Valami más foglalkoztatott, és úgy döntöttem, kiöntöm a szívetem.

- Hallottam, hogy Morgan felől érdeklődött - mondtam. - Ő ugyanaz a Morgan, mint aki a levelet küldte?

- Hát, nagyon remélem, hogy nincs abból a fickóból még egy példány, fiam. Egy is bőven elég.

- Néha Hurstéknél tanyázik?

- Igen. De nincs ebben semmi meglepő, mivel a fiuk.

- Maga meg odaküldte Alice-t, hogy Morgan szüleivel éljen? - csodálkoztam el.

- Igen. És tudom, mit csinálok, úgyhogy mára elég legyen a kérdezősködésből! Folytassuk az utat! Még sok van hátra sötétedésig.

Attól a pillanattól fogva, hogy először megpillantottam közelről Chipenden körül a hegyeket, azonnal megszerettem őket, de az Anglezarke-mocsárvidék valahogy egészen más benyomást tett rám. Nem tudtam igazán megmagyarázni, mi volt az, de minél közelebb értünk, annál inkább elment a kedvem a helytől.

Talán azért, mert az év végéhez közeledtünk, és kemény tél ígérkezett. Vagy talán a sötét mocsár miatt, amely szendergő szörnyetegként terült el előttem, mivel komor felhők takarták. Esetleg azért, mert mindenki óvott tőle, és szigorú telet jósolt. De még ennél is rosszabb érzés fogott el, mikor megpillantottam a Szellem baljós külsejű házát, ahol a következő pár hónapot töltjük majd.

A ház felé közelítve a patak folyását követtük forrásirányba, és felkapaszkodtunk egy mély, a Szellem által „szurdok”-nak nevezett keskeny völgyön, ami valójában egyfajta szakadékként szelte át a mocsarat. Az emelkedő először törmelékes volt, de a laza kövek nemsokára fűcsomóknak, csupasz szikláknak adták át

a helyüket. A szurdok meredeken emelkedő, sötét szirtfala mindkét oldalon zártnak tűnt.

Nagyjából húsz perc múlva a szurdok elkanyarodott balra, aztán hirtelen ott állt a Szellem háza közvetlenül előttünk egészen a sziklához tapadva. Apám szokta mondani, hogy az első benyomás csaknem mindig helyes, úgyhogy a kedvem a mélypontra zuhant. Késő délutánra járt, és a fény már meggyérült, persze ez sem emelte a hangulatomat. Maga a ház nagyobb és tekintélyesebb volt, mint a chipendeni, de sokkal sötétebb kőből építették, ami határozottan baljós küllemet kölcsönzött az épületnek. Ráadásul az ablakok kicsik voltak, ami azzal a ténnyel párosulva, hogy a ház egy szurdokban épült, valószínűsítette, hogy a szobái nagyon sötétek. Ez volt a legbarátságatlanabb ház, amit valaha láttam.

És a legrosszabb, hogy kert sem övezte. Mint mondtam, a ház közvetlenül a mögötte magasodó, függőleges sziklának támaszkodva épült, előtte öt vagy hat lépés vezetett a patakpartra. A vízfolyás ugyan nem volt túl széles, ám mélynek és nagyon hidegnek tűnt. A kavicsokon át megtett újabb harminc lépést követően az ember nagylábujja máris a szemközti sziklafalba ütközött. Ez akkor következett be, ha az ember átjutott a csúszós lépőköveken anélkül, hogy beleesett volna a patakba.

A kéményből nem kanyargott elő barátságos tűz melegére utaló füst. Chipendenben a Szellem házi koboldja mindig tudta, mikor érkezünk haza, és nemcsak a házat fűtötte be, hanem meleg étel is várt bennünket a konyhaasztalon.

Úgy tűnt, mintha a magasban a szurdok két széle összeért volna a ház fölött, és csak egy keskeny sáv látszott az égből. Megborzongtam, mert itt a szurdok mélyén még hidegebb volt, mint a mocsár alsó lejtőin, és rájöttem, hogy még nyáron sem látszik egy-két óránál tovább a nap. Ettől aztán felértékelődött bennem minden, ami Chipendenben körülvett, az erdők, mezők, a magas hegyek és

a fölöttük elterülő végtelen ég. Ott lenéztünk a világra, itt egy hosszú, mély, keskeny gödör foglyai voltunk.

Idegesen pillantottam a magasba, ahol a szurdok sötét széle az éggel találkozott. Bárki vagy bármi lenézhetett ránk onnan, és mi még csak nem is tudtunk róla.

– Nos, fiam, itt vagyunk. Ez a téli házam. Sok a dolgunk: akár fáradtak vagyunk, akár nem, neki kell látnunk.

Ahelyett, hogy felment volna a bejárati ajtóhoz, a Szellem a ház mögé, egy kis kikövezett területre vezetett. A hátsó ajtótól három lépésre emelkedett a szikla, erről csöpögött a víz, és jégcsapok lógtak róla, mint a sárkányfogak abban a mesében, amit az egyik nagybátyám szokott mesélni.

Persze a sárkányok forró szájában ezek a „fogak” egy pillanat alatt gőzzé váltak volna, ám ezen a hideg helyen a ház mögött az év nagy részében megmaradtak, és ha leesik a hó, a tavasz végéig nem szabadulunk meg tőlük.

– Mindig ezt a hátsó ajtót használjuk, fiam – vette elő a zsebéből a Szellem azt a kulcsot, amit fivére, Andrew, a lakatos készített neki. Minden ajtót ki lehet vele nyitni, ha nem túl bonyolult a zárja. Nekem is volt egy hasonló kulcsom, és már nem is egyszer vettem hasznát.

A kulcs megfeszült a zárban, és az ajtó nagy nehezen kinyílt. Bent elkeseredtem a sötét szoba miatt, de a Szellem a falnak támasztotta a botját, kivett a táskájából egy gyertyát, és meggyújtotta.

– Tedd ide a zsákokat – mutatott egy alacsony polcra a hátsó ajtó mellett.

Tettem, amit mondott, a botomat a Szellemé mellé állítottam a sarokba, aztán követtem a ház belsejébe.

Anyám megdöbbsent volna a konyha állapotán. Mostanra egészen biztos lettem felőle, hogy itt nincs kobold, aki elvégzi a munkát. Az is világossá vált, hogy senki nem törődött a házzal, amióta

a Szellem elhagyta az előző tél végén. Por ült mindenem, és pók-háló lógott a plafonról. A mosogatóban mosatlan edények halma tornyosult, fél vekni penésztől zöldellő kenyér hevert az asztalon. Enyhe, édeskés, kellemetlen szag terjengett, mintha valami rohadna egy sötét sarokban. A tűz mellett egy hintaszék állt, hasonló ahhoz, amelyet anyám is használt a tanyán. A hátára barna kendőt terítettek, amire ráfért volna egy alapos mosás. Eltöprengtem, kié lehet.

- Nos, fiam - mondta a Szellem -, legjobb lesz, ha munkához látunk. Azzal kezdjük, hogy befűtjük ezt az öreg házat. Ha ez kész, nekiállunk a takarításnak.

A ház oldalánál állt egy nagy, szénrel megrakott, fából készült fészer. Gondolni sem mertem arra, mennyi szenet kellett felcipelni ehhez a szurdokban. Chipendenben egy heti adagért szoktak elküldeni, és csak reménykedhettem, hogy a szeneszsákok felcipelése nem tartozik majd a munkakörömbe.

Két nagy szeneskosár állt ott, ezeket töltöttük meg és hoztuk be a konyhába.

- Tudod, hogyan kell jó nagy tüzet rakni a szénből? - kérdezte a Szellem.

Bólintottam. Télen, otthon a tanyánkon minden reggel az volt az első dolgom, hogy meggyújtsam a tüzet a konyhában.

- Akkor jó - mondta a Szellem. - Te ezt intézed el, én meg azt, ami a társalgóban van. Tizenhárom tűzhely található a házban, ha hatba begyújtunk, az egyelőre felmelegíti az egészet.

Nagyjából egy órával később sikerült mind a hatba begyűjtanunk: egybe a konyhában, egybe a társalgóban, egybe, amit a Szellem a „dolgozószobájának” nevezett, és az alagsorban állt, és a három emeleti hálószoba mindegyikében. Még hét másik hálószoba volt a házban beleértve a padlásszobát is, de ezekkel nem foglalkoztunk.

– Nos, fiam, eddig egész jó – jelentette ki a Szellem. – Most hozunk egy kis vizet.

Nagy korsókat cipelve kimentünk a hátsó ajtón, aztán előre kerültünk, ahol a Szellem levezetett a patakhoz. A víz pont olyan mélynek bizonyult, ahogy sejtettem, így aztán könnyedén megtölthettük a korsókat. A patak tiszta és hideg volt, lehetett látni a köveket az alján, és alig okozott több zajt egy kis mormolásnál, ahogy áthaladt a szurdokon.

Mikor befejeztem a korsóm megtöltését, valahol messze fölöttem mozgást éreztem. Valójában nem láttam semmit, inkább megéreztem, hogy figyelnek, és felpillantottam oda, ahol a szikla sötét széle találkozott a sötét éggel, de senkit se láttam.

– Ne nézz fel, fiam! – förmedt rám ingerülten a Szellem. – Ne add meg neki az elégtételt! Tégy úgy, mintha észre sem vetted volna!

– Ki az? – kérdeztem, miközben idegesen követtem a Szellemet vissza a házba.

– Nehéz megmondani. Nem néztem, úgyhogy nem lehetek benne biztos – mondta a Szellem, majd hirtelen megállt, és letette a korsót. Aztán gyorsan témát váltott.

– Mit szólsz a házhoz? – kérdezte.

Apám azt tanította, hogy ha csak lehet, mondjak igazat, és tudtam, hogy a Szellem egyáltalán nem sértődős.

– Inkább a hegy tetején élnék, mint itt lenn hangyaként a repedésben a kövek között – mondtam neki. – Jobban tetszik a chipendeni háza.

– Nekem is, fiam – bólogatott a Szellem. – Nekem is. Csak azért jövünk ide, mert így kell lennie. Itt vagyunk a sötétség szélén, és télen ez kifejezetten rossz hely. Vannak dolgok a mocsárban, amikre gondolni se jó, de ha mi nem nézünk szembe velük, akkor ki?

– Miféle dolgok? – kérdeztem, és eszembe jutott, amit anyám mondott, de azért érdekelt a Szellem válasza is.

– Koboldok, boszorkányok, szellemek, kísértetek és még ennél rosszabb teremtmények tucatjai...

– Mint például Golgoth? – kérdeztem.

– Igen, Golgoth. Nem kétlem, hogy anyád elmondott mindent róla. Igazam van?

– Beszél róla, mikor említettem neki, hogy Anglezarke felé tartunk, de nem sokat. Csak annyit, hogy télen néha megmozdul.

– Bizony, fiam. Majd alkalmasint kiegészítem a veled kapcsolatos tudnivalóidat. Most nézd meg ezt! – mondta, és a csomó kéményre mutatott, ahonnan vastag, barna füst emelkedett a levegőbe két sor henger alakú csőből. A füst felé szurkált a mutatóujjával. – Azért vagyunk itt, hogy lobogtassuk a zászlót.

Kerestem a zászlót. De csak a füstöt láttam a ház fölött.

– Úgy értem, azért vagyunk itt, hogy jelezzük, ez a föld a miénk és nem a sötétségé – magyarázta a Szellem. – Anglezarkében különösen nehéz dolog szembeállni a sötétséggel, de ez a kötelességünk. Ráadásul ebből élünk. No, de – mondta a korsót fölemelve – menjünk be, és lássunk neki a takarításnak.

A következő két órában szorgalmasan súroltam, söpörtem, sikáltam és fényeztem, majd kimentem, hogy kiverjem a port a szőnyegekből. Végül, miután elmosogattunk és eltörölgettünk minden edényt, a Szellem megkért, hogy vessem meg az ágyakat az első emeleti három hálósobában.

– Három ágyat? – csodálkoztam, hogy esetleg félreértettem.

– Igen, hármat, és ha befejezted, legjobb lesz, ha kimosod a füledet is. Nyomás! Ne tátsd a szád! Nem érünk rá egész nap.

Így aztán megvontam a vállamat, és tettem, amit mondtak. Az ágynemű nyirkos volt, ezért a lepedőket megfordítottam, hogy megszáradjanak a tűznél. Ezután kimerültem indultam lefelé.

A pincelépcső mellett elhaladva olyasmit hallottam, amitől felállt a szőr a hátamon.

Lentről hosszú, elkínzott sóhajtás hallatszott, amit rögtön halk sírás követett. Egy ideig a lépcső tetején, a sötétség határán várakoztam, hallgatóztam, de néma csend ölelt körül. Talán csak képzelődtem?

A konyhában a Szellem a kezét mosta a mosogatónál.

– Hallottam valami sírást a pincéből – mondtam neki. – Valami kísértet?

– Nem, fiam, most nincsenek kísértetek ebben a házban. Évekkel ezelőtt elintéztem őket. Valószínűleg Meg volt. Biztosan most ébredt fel.

Nem voltam benne biztos, hogy jól hallottam-e. Mondta, hogy találkozni fogok Meggel, és tudtam, hogy ő lámiaboszorkány, aki Anglezarkében él. Félig-meddig arra számítottam, hogy a Szellem házában lakik. De mikor láttam, milyen elhagyott és hideg a hely, elvettem az ötletet. Miért aludna ott lenn a szörnyű hideg pincében? Kíváncsi lettem, azonban volt annyi eszem, hogy ne alkalmatlan időben kérdezősködjem.

Néha a Szellem közlékeny hangulatban volt, leültetett, mondta, hogy vegyem elő a jegyzetfüzetemet, mártsam tintába a tollam, és írjak. Máskor az elvégzendő munkára összpontosított, és most láttam, milyen elszántan villogott zöld szeme, úgyhogy csöndben maradtam, és meggyújtottam egy gyertyát.

Követtem lefelé a pincébe vezető kőlépcsőkön. Nem féltem igazán, mert tudtam, mire készül, de azért elég ideges voltam. Még soha nem találkoztam lámiaboszorkánnyal, és bár olvastam már róluk, sejtésem sem volt, mire számítsak. Vajon hogyan sikerült neki túlélni itt a hideg sötétben a tavaszt, a nyarat és az őszt? Mit evett? Meztelencsigát, gilisztát, rovarokat és csigákat, mint azok a boszorkányok, akiket a Szellem a gödrökben tart megkötve?

Mikor a lépcső az első saroknál elkanyarodott, egy vasrácson kapu zárta el utunkat. Ezen túl a lépcső hirtelen kiszélesedett, annyira, hogy négy ember is kényelmesen elfért volna rajta egymás mellett. Még soha nem láttam ilyen lépcsőt. Nem messze a kapun túl egy falba illesztett ajtót vettem észre, és persze kíváncsi lettem, mi lehet mögötte. A Szellem elővette a kulcsot a zsebéből, és betette a zárba. Nem a megszokott kulcsa volt.

– Ez bonyolult zár? – kérdeztem.

– Ez az, fiam – mondta. – Sokkal bonyolultabb, mint a legtöbb. Ha valaha szükséged lesz rá, általában az ajtóhoz legközelebb álló könyvszekrény tetején tartom a dolgozószobámban.

Mikor kinyitotta a kaput, az olyan hangosan nyikorgott, mint ha egyenesen a köveken visszhangzana át fölfelé és lefelé egyaránt, és hatalmas harang módjára zengett az egész ház.

– A vas megállítja azoknak a jó részét, akik túl akarnak jutni ezen a ponton, ám ha mégsem, akkor is meghalljuk föntről, hogy mire készülünk. Ez az ajtó jobb, mint a házörző.

– Jó részét kiknek? Miért ilyen széles a lépcső? – kérdeztem.

– Kezdjük a fontos dolgokkal – torkolt le a Szellem. – A kérdések és a válaszok majd azután jönnek. Először meg kell néznünk Meget.

Miközben lefelé mentünk a lépcsőn, halk hangok hallatszottak odalentről. Nyögés, és valami olyasmi, ami tompa kaparászásnak tetszett, amitől aztán egyre idegesebb lettem. Nem tartott soká, míg rájöttem, hogy a föld alatt legalább akkora a ház, mint fölötte. Az első két lépcsőfordulóban egy-egy faajtót illesztettek a falba, ám a harmadik fordulónál egy kisebb pihenőhöz értünk, innen három ajtó is nyílt.

A Szellem megállt a középső ajtó előtt, majd hozzám fordult.

– Te itt vársz, fiam! – rendelkezett. – Meg mindig ideges, mikor először ébred föl. Időt kell neki adnunk, hogy megszokjon téged.

Ezekkel a szavakkal átadta a gyertyát, elfordította a kulcsát a zárban, és belépett a sötétbe, becsukva maga mögött az ajtót.

Nagyjából tíz percig várakoztam kint, és be kell vallanom, borzalmasan éreztem magam ott a lépcsőn. Először is, minél lejjebb mentünk, annál hidegebb lett. A másik, hogy egyre zavarba ejtőbb hangok hallatszottak odalentről a következő fordulóból, ahova már nem láthattam. Főleg halk suttogásokhoz hasonlítottak, ám egyszer távoli nyögést is hallottam, mintha valaki vagy valami nagyon szenvedne.

Aztán elfojtott zajok szűrődtek abból a szobából, ahová a Szellem belépett. A mesterem halk, de határozott hangon beszélt, ám egyszer csak női sírás ütötte meg a fülemet. Nem tartott sokáig, újból suttogás követte, mintha egyikük sem akarná, hogy halljam, mit beszélnek.

Végre résnyire nyílt az ajtó. Megjelent a Szellem, és valaki kijött mögüle az ajtó elé.

– Ő Meg – mutatta be a mesterem félrelépve, hogy jobban lássam. – Meg fogod kedvelni, fiam. Ő a legjobb szakács az egész Tartományban.

Meg bizalmatlanul végigmért tetőtől talpig, én meg teljes döbbenettel néztem vissza rá. Ő volt a legcsinosabb nő, akit valaha láttam. Ráadásul hegyes cipőt viselt. Chipendenben a legelső lecke alkalmával a Szellem komolyan figyelmeztetett, hogy ne álljak szóba hegyes cipős lányokkal. Akár tudnak róla, akár nem, sokuk boszorkány.

Nem foglalkoztam a tanáccsal, és szóba álltam Alice-szel, aki jó sok bajba kevert, de aztán segített is kimászni belőlük. Az viszont meglepett, hogy a mesterem semmibe veszi a saját tanítását! Csak annyi a különbség, hogy Meg nem kislány, hanem felnőtt nő, és az arca annyira tökéletes, hogy tátott szájjal bámultam a szemét, a magas arccsontját, az arcbőrért. Csupán a haja árulta el

a korát. Olyan ezüstszínű volt, amelyet csak sokkal idősebbeknél vár az ember. Alig valamivel nőtt magasabbra nálam, úgyhogy épp a Szellem válláig ért. Ha jobban megnézte az ember, látszott, hogy hónapokig aludt valami hideg, nedves helyen: pókhálódarabok lógtak a hajából, bordó ruháját pedig kiszívta a penész.

Sokféle boszorkányt ismerünk, és én számtalan jegyzetlapot töltöttem meg a Szellem óráin a róluk szóló ismeretekkel, de amit a lámia boszorkányokról tudtam, azt titokban olvastam a Szellem könyvtárában olyan könyvekből, amiket kézbe se vehettem volna.

A lámiaák a tengeren túlról érkeztek, és hazájukban embervérrel táplálkoznak. Természetes állapotukban „vadnak” nevezik őket, és olyankor egyáltalán nem hasonlítanak az emberekre: pikkelyek borítják a testüket, és hosszú, vastag karmokat viselnek. Lassan képesek alakot váltani, és minél hosszabb időre kerülnek kapcsolatba az emberekkel, megjelenésük annál emberibbé válik. Egy idő után nőalakot öltött „szelíd lámiaák” lesznek, de egy sor zöld és sárga pikkely fut végig a gerincük mentén. Néhány jóindulatúvá és ártalmatlanná válik közülük. Meg vajon ilyen lett? Vagy más az oka, hogy a Szellem nem bánt el vele, és nem tette a gödörbe, mint ahogy Csontos Lizzie-t?

– Nos, Meg – mondta a Szellem –, ő Tom, a tanítványom. Rendes gyerek, úgyhogy jól kijöttök majd.

Meg felém nyújtotta a kezét. Azt hittem kezét akar fogni velem, de mielőtt az ujjaink összeértek volna, hirtelen leejtette a karját, mintha megégette volna, és aggodalmas kifejezés költözött a tekintetébe.

– Hol van Billy? – kérdezte selymes, lágy hangon, bizonytalanul. – Kedveltem Billyt.

Tudtam, hogy Billy Bradley-ről beszél, a Szellem előző tanítványáról, aki meghalt.

– Billy elment, Meg – magyarázta a Szellem gyöngéden. – Már mondtam neked. Ne aggódj emiatt. Az élet megy tovább. Meg fog szokni Tomot.

– De az egy másik név, amire emlékezniem kell – panaszkodott szomorúan. – Mi értelme, ha egyik sem tart túl soká?

Meg nem látott hozzá rögtön a vacsora elkészítéséhez.

Elküldtek, hogy hozzak a patakról egy kis vizet, és legalább tucatszor fordulnom kellett, míg Meg elégedett lett. Aztán két tűzhelyen elkezdte forralni a vizet, de nagyon csalódtam, mert rájöttem, hogy nem főzni akar.

Segítettem a Szellemnek előhozni egy nagy vas fürdőkádat a konyhába, teletöltöttük forró vízzel. Megnek készült.

– Visszavonulunk a társalgóba – mondta a Szellem. – Ne zavarjuk Meget, hónapokig lenn volt a pincében, és fel akar frissülni.

Csöndben morogtam magamban, hogy ha nem zárta volna be, akkor tisztán és rendben tarthatta volna a házat, míg télre visszatér ide. Ez persze újabb kérdéshez vezetett: vajon miért nem vitte a Szellem magával Meget a nyári házába Chipendenbe?

– Ez a társalgó – mondta a mesterem, miután kinyitotta az ajtót, és bevezetett. – Itt fogadjuk azokat az embereket, akik felkeresnek a gondjaikkal.

A Tartomány szinte minden házában van társalgó. Ez mindig a ház legjobb szobája, annyira előkelő, amennyire csak lehet, ritkán használják, mert csinosan és tisztán tartják. Itt fogadják a vendégeket. A Szellemnek Chipendenben nem volt társalgója, mert jobbnak látta távol tartani az embereket a háztól. Ezért kellett elmenniük a keresztúthoz, a fűzfák alá, meghúzni a harangot, és ott várakozni rá. Úgy tűnt, itt mások a szabályok.

Nekünk otthon a tanyán nem volt társalgónk, mert heten voltunk testvérek, és mikor még valamennyien otthon laktunk,

minden szobára szükségünk volt. Mellesleg anyám, aki nem a Tartományban született, ostoba szokásnak tartotta.

– Mi haszna, hogy a legjobb szobáját alig használja az ember? – szokta mondogatni. – Az emberek fogadjanak el olyannak, amilyenek vagyunk.

A Szellem társalgója nem volt valami fényűző, de a viharvert vén szófa ugyanolyan kényelmesnek bizonyult, mint amilyenek a két karosszék látszott, és mivel a szoba addigra már szépen bemelegedett, mikor letelepedtem, rögtön el is álmosodtam. Hosszú volt a nap, és sok-sok mérföldet tettünk meg.

Elnyomtam egy ásítást, de nem tudtam becsapni a Szellemet.

– Latinul akartalak tanítani, ám ahhoz éles elme szükségeltetik – mondta. – Vacsora után egyenesen menj lefeküdni, viszont kelj fel korán, és ismételd át a szavakat.

Bólintottam.

– Csak még egy dolog – mondta a mesterem, és kinyitotta a szekrényt a kandalló mellett. Egy nagy barna palackot húzott elő, és olyan magasra tartotta, hogy én is láthassam. – Tudod, mi ez? – kérdezte magasra húzva a szemöldökét.

Megvontam a vállamat, aztán megláttam a címkét a palackon, és felolvastam neki.

– Gyógytea – mondtam.

– Sose higgy a palack címkéjének! – mondta a Szellem. – Minden reggel önts egy félujjnyit ebbe a pohárba, töltsd meg forró vízzel, alaposan keverd fel, és add oda Megnek! Aztán várd meg, míg megissza az utolsó cseppig. Eltarthat egy darabig, mert szereti lassan kortyolgatni. Ez a legfontosabb dolgod minden reggel. Mindig mondd el neki, hogy a szokásos gyógyteája, amitől erősek maradnak az ízületei és a csontjai. Boldog lesz tőle.

– Mi ez? – kérdeztem.

A Szellem egy darabig nem válaszolt.

– Mint tudod, Meg lámiaboszorkány – mondta végül –, de az italtól elfelejti, hogy kicsoda. Mindenki számára veszélyes lehet, ha eszébe jut, hogy ki is ő valójában, úgyhogy remélem, ez soha nem történik meg, fiam. Valamennyien komoly bajba kerülhetünk, ha Meg ráébred, hogy kicsoda és mire képes.

– Ezért tartja a pincében, távol Chipendentől?

– Igen, jobb a biztonság. Az emberek nem tudják, hogy itt van. Senki nem értené meg. Még ha ő maga nem is, élnek erre páran, akik emlékeznek rá, miket művelt.

– De hogyan éli túl élelem nélkül a nyarat?

– A lámiaboszorkányok vad állapotukban néha éveket is élnek ennivaló nélkül úgy, hogy csak rovarokat, lárvákat vagy egykét patkányt esznek. Mikor megszélidülnek, mint Meg, akkor sem okoz nekik problémát a túlélés. Azonkívül a gyógytea nemcsak elaltatja, hanem rengeteg tápanyagot is tartalmaz, így azután semmi baja nem történik. Biztos vagyok benne, hogy megkedveled. Kitűnő szakács, mint ahogy nemsokára megtapasztalod magad is – mondta a Szellem. – Egyébként nagyon módszeres és rendszeres. Az edényeit és serpenyőit tisztán tartja, ragyognak, mint ha újak lennének, és a szekrényben mindennek megvan a maga helye. Az evőeszközökkel ugyanígy bánik. Rend van a fiókban, a késeket balra, a villákat jobbra találod.

Kíváncsi voltam, mit szólt volna ahhoz a rendetlenséghez, ami bennünket fogadott. Talán azért igyekezett a Szellem kitakarítani és valamennyire otthonossá tenni a házat, mielőtt felébresztette.

– Nos, fiam, eleget fecsegtünk. Menjünk, és nézzük meg, mi van vele...

A fürdés után Meg arca egészséges pírt öltött, fiatalabbnak és csinosabbnak látszott, mint valaha, és az ezüst haja dacára is csak feleannyi időseknek tűnt, mint a Szellem. Tiszta ruhát viselt, barnát,

mint a szeme színe. Öltözékét hátul fehér gombok fogták össze. Nehéz volt biztosan megállapítani, miből készültek, de nekem úgy tűnt, hogy csontból faragták őket. Erre gondolni sem akartam. Ha csont, akkor vajon honnan származhatott?

Nagy bánatomra nem készített vacsorát. Hogyan is tudott volna, mikor a fél vekni penészes kenyéren kívül semmiféle ennyivaló se volt a házban!

Így be kellett érnünk az utolsó darab sajttal, amit a Szellem magával hozott az útra. Jófajta tartománybeli sajt volt, szép puha, halványsárga, de közel sem annyi, hogy három embernek elég legyen.

Körbeültük a konyhaasztalt, és lassan eszegettük, hogy soká tartson. Nem beszélgettünk túl sokat: én kizárólag a reggelire tudtam gondolni.

– Amint fölkel a nap, megyek, és elhozom a heti ellátmányt – ajánlkoztam a Szellemnek. – Adlingtonba vagy Blackrodba menjek?

– Csak tartsd magad távol mindkét falutól, fiam! – tanácsolta a Szellem. – Különösen Blackrodtól. Amíg itt vagyunk, nem kell ellátmányt hoznod. Ne aggódj! Itt korán fekszel, úgyhogy most bújj az ágyba. A te szobád a ház első részében van, eredj, és aludj jól! Meg és én még megbeszélünk pár dolgot.

Tettem, amit mondtak, és mentem egyenesen lefeküdni. A szobám sokkal nagyobb volt, mint Cipendenben, de ebben is csak egy ágy, egy szék és egy nagyon kicsi fiókos szekrény állt. Ha a szoba a ház hátsó része felé nézett volna, akkor semmi mást nem láttam volna, csupán a pusztasziklafalat. Szerencsére a ház első részén helyezkedett el, és abban a pillanatban, mikor kinyitottam a tolóablakot, hallottam a lenti patak halk mormolását és a ház mellett süvítő szél hangját. A felhők eloszlottak, és telihold sütött, ezüstös fényt vetve a szurdokra. A patakban visszatükröződött. Hideg, fagyos éjszaka ígérkezett.

Kidugtam a fejemet az ablakon, hogy jobban lássak. A hold mintha közvetlenül a szemben lévő szirt tetején ült volna, és lehetetlenül nagyak látszott. Előtte egy ember körvonalait láttam, amint ott térdel a szemben álló sziklán, és lefelé néz. Egy szemvilanás alatt eltűnt, de annyit még észrevettem, hogy csuklyát viselt.

Pár pillanatig erőltettem még a szemem, de az alak nem tűnt fel többet. A hideg levegő kezdte megtölteni a szobát, úgyhogy becsuktam az ablakot. Morgan volt? Ha igen, miért kémkedik utánunk? Ő figyelt bennünket akkor is, mikor vizet hoztunk a patakból?

Levetkőztem, és bemásztam az ágyba. Fáradt voltam, mégis nehezen tudtam elaludni. Az öreg ház sokat nyikorgott és recsegett, egyszer még kopogást is hallottam az ágy lába mellől. Talán csak egér lakott a padlódeszkák alatt, de a hetedik fiú hetedik fiaként lehet, hogy egészen más dolgot hallottam.

Ennek ellenére sikerült álomba merülnöm, csak az éjszaka közepén riadtam föl hirtelen. Nyugtalan voltam, és azon töprengtem, miért ébredtem föl. A koromsötétben semmit sem láttam, azonban éreztem, hogy valami rossz dolog történik. Furcsa zaj hallatszott. Ebben egészen biztos voltam.

Nem kellett sokáig várnom, míg újra meghallottam. Már két zaj hallatszott, és mindkettő percről percre hangosabb lett. Az egyik magas és zümmögő volt, a másik mélyebb morgás, mintha valaki hatalmas köveket gurítana le egy sziklás hegyoldalra.

Úgy tűnt, hogy mindez valahol a ház alatt történik, és olyan erőteljes, hogy az ablaktáblák megzördültek miatta, és mintha a falak is beleremegtek volna. Elfogott a rémület. Ha rosszabbodik a helyzet, minden bizonnyal összeomlik az egész ház. Nem tudtam, mi lehet ez, de mégis átsuhant az agyamon, ha földrengés, akkor vajon rádönti-e a szurdok falait a házra?

Figyelem!
Sötétedés után
olvasni tilos!

2 499 Ft

ISBN 978 963 245 241 8

9 789632 452418

Könyvmolyképző Kiadó